

Thorkil Sohn, forfatteren af denne bog, har været efterskoleforstander i 30 år – de 26 år på den samme skole, Husby Efterskole.

Jeg har holdt ca. 1200 fortælle timer for unge - om bl.a. kristendom.

Derfor ved jeg noget om, hvad unge tænker og forstår – selv om jeg nu er 57 år. Og unge tænker og forstår mere, end man skulle tro.

Denne bog er bygget på disse erfaringer, fortælle timerne og de diskussioner, jeg har haft med eleverne – både i timerne og i fritiden.

Tegningerne er lavet af en af ”mine” elever, Dorte F. Jensen.

Dorte var elev for ca. 3 år siden og har lavet tegningerne, som hun ville – ud fra teksten.

Hun har forstået bogens ånd og tegningerne passer derfor som fod i hose med teksten.

Tak til Dorte.

Og tak til de stakkels elever, som har været forsøgskaniner med bogen – næsten helt frivilligt. De har bidraget til mange forbedringer.

Og tak til alle andre, som har set udkast og kommet med gode råd.

Tak til Kirsten Sohn, min kone, for alt.

Og tak til Gud og hvermand, som har formet mig – og dermed bogen.

Med venlig hilsen

Thorkil Sohn, gammel efterskoleforstander og bogens forfatter,

Sognegårdsvej 11, Husby,

6990 Ulfborg.

KATEKISMUS - FOR UNGE.

Indholdsfortegnelse.

Indledning.

1. Meningen med livet.

2. Videnskabens mening om meningen med livet.

3. Angsten for meningen med livet.

4. Mod på livet.

5. Gud og mig.

6. Hvad, hvorfor, hvor og hvornår, hvordan, hvilken, hvorledes, hvem.

7. Hvad gør Gud?
 8. Hvorfor gør Gud det?
 9. Hvor og hvornår sker det?
 10. Hvordan gøres det?
 11. På hvilken måde hjælper det?
 12. Hvorledes fungerer det?
 13. Hvem er Gud?
 14. Jesus
 15. Kirken
 16. Vand, vin og brød.
- Advarsel vedr. kap. 17, 18 og 19.
17. Jeg, en hest.
 18. Jeg er bare god.
 19. De andre og mig.
 20. Mit liv efter døden.
- Efterord til præster og lignende.
Ordforklaring.
Ting, du nu kan forstå.
Farvel og tak.

Indledning.

En **katekismus** er en præcis bog om kristendom.
Sådan en bog er der meget brug for.

Selv om Danmark er et kristent land, går det nemlig nedad bakke med vores viden.
Mange ved ikke ret meget om det – derfor hører vi en masse vrøvl om kristendom.

Og så er der kommet fremmede til Danmark, som er hedninge.
Det kalder kristne alle andre – ganske som f.eks. muslimer kalder kristne for vantro.

Så vi har brug for at vide, hvad vi tror på.

Du skal være 17-18 år for at forstå denne bog.
Du skal også kunne sætte dig ud over dine eventuelle for-domme.
Og der er ingen smarte effekter for at få dig til at lade være med at skifte kanal.

Læs igen, hvis du ikke forstår.
Læs evt. højt for dig selv, så forstår du bedre.
Det er i øvrigt et godt trick, også når du læser til eksamen.
Læs i små bidder og tag en pause, hvis du kører sur i det.

Der er 1000 meninger om alting – også om kristendom.
Denne bog handler om den slags kristendom, vi har i Danmark.
Den er opfundet af Martin Luther, der levede for over 400 år siden.

Han **protesterede** mod paven og den katolske kirke, som har mange falske påstande.
Bl.a. tror paven han er Guds stedfortræder, derfor er en af hans titler Guds vikar. Og han kan ikke tage fejl, når han udtaler sig ved særlige lejligheder. Og på Luthers tid kunne folk få tilgivelse for deres synder, hvis de betalte penge til kirken.

Rundt i verden kaldes vi, der holder med Luther, derfor **protestanter**.
Vi tager kristendom alvorligt og protesterer mod forkert kristendom og al slags hedenskab.

I Den danske Folkekirke holder vi med **Luther**. Og vi holder med Bibelens budskab, som kaldes **Evangeliet** (det betyder ”godt nyt”). Derfor er vores **protestantiske kirke luthersk-evangelisk**.

Det vil sige, Luther opfandt slet ingen ting.
Han gik bare tilbage til bibelen. Og det, de første kristne sagde.
Man havde nemlig næsten glemt, hvad kristendom var.

Det glemmer vi i øvrigt hele tiden – for vi kan bedst li` selv at bestemme i stedet for at tro på Gud.

Bogen er ikke lavet for at få dig til at blive kristen.
Bogen er for dig, der er døbt i Folkekirken og som derfor ER kristen.
Du kan ikke blive noget, du er.
Men du kan få mere at vide om det.

Bogen er heller ikke lavet for at få dig til at tro.
Vi kan slet ikke få hinanden til tro. Det er den såkaldte Helligånds opgave.
Hvis jeg (en gang imellem) tror på Gud, er det Gud selv (Helligånden), der får mig til det.
Vi skal derfor ikke bekymre os om andres tro – det er Guds ansvar.
Jeg har også nok at gøre med min egen tro eller mangel på samme.
Vi skal derfor lade, som om Gud altid taler til mig - aldrig til de andre.

Selv om vi ikke tror det rigtige, skal vi sige det rigtige – ellers kommer vi aldrig til at tro det rigtige

Derfor lader denne bog, som om kristendommen er sand.

Det er den bedste måde at være præcis på.
Og det må du aldrig glemme, når du læser bogen – og synes, at den er for skråsikker.
Og den er direkte og uden omsvøb. Det gør det jo ikke bedre.

Derfor bliver vi også let sure, når vi læser i den her bog.
Jo mere ophidset, jeg bliver, jo mere rammer bogen plet.
Hardcore kristendom kan jeg nemlig slet ikke li` - før den dag, jeg står med helt tomme hænder og råber hjælp.
Men så er det også det eneste, der dur.

Intet menneskeskabt er fejlfrit.
Derfor taler jeg ikke fejlfrit om kristendom.
Jeg kan kun prøve; men jeg vil altid selv digte noget forkert.
Så denne bog er ikke fejlfri. Kun nær ved og næsten – håber jeg.

Hvis du kan gøre bogen bedre = mere rigtig og forståelig om kristendom, så hører jeg gerne fra dig. Også om det, du ikke kan forstå.
Skriv til thorkil.sohn@mail.dk. Så kan jeg skrive en bedre bog.

Hvis du er uenig og vil gøre bogen bedre ved at lave om på meningen, gider jeg ikke høre fra dig.
Så kan du selv skrive en bog om din egen tro.

Jeg har stjålet med arme og ben fra andre bøger.
Hvis du falder over en genial formulering, er det altså ikke mig, der er genial.

De fleste tyverier er fra Biblen, Den Danske Salmebog, Martin Luther (tysker, må vi indrømme), Søren Kirkegaard (en klog mand, dansker naturligvis), Jens Christensen (der rejste til Pakistan for at prædike for muslimerne, for resten også dansker, halvt i al fald) og Grundtvig (Dansker med stort D).

Bogen indeholder intet nyt – det hele er sagt tusindvis af gange.
Men hver ny generation skal have det forklaret på den måde, vi er programmeret til at forstå.

Kapitel 1 handler om hedenskab. Det er, når jeg selv vil finde en mening med livet.
Kapitel 2 handler om videnskab. Det er, når jeg bruger min forstand.
Kapitel 3 handler om, hvordan jeg prøver at undgå at tænke over meningen med livet.

Spring derfor kapitel 1, 2 og 3 over (både i bogen og i dit liv) og gå direkte til kapitel 4 – kristendommen.

Kapitel 2 er det endda forbudt at læse.
Medmindre du er en af de skarpeste knive i skuffen og har brugt din forstand til det yderste.

Så vil du i dyb alvor mene, at der slet ingen mening er med livet - udover det, vi selv vælger.

Det er der, vi havner, når vi bruger logik.

Kommer du til at springe så langt, at du springer hele bogen over, er der ikke noget at gøre ved det. Der er jo ikke noget, der er så skidt, at det ikke er godt for noget.

Så tager du i al fald ingen skade af bogen.

Og jeg har tjent lidt på, at du har købt den.

1. Meningen med livet.

En mening om meningen med livet kaldes en **religion**, når vi tager den alvorligt og lever og handler efter den.

Kristendom er - efter den definition - slet ikke en religion.

Den er slet ikke en mening om meningen med livet eller en mening om noget som helst.

Der er slet ingen mening i kristendommen – den er meningsløs.

Kristen-DOM er en dødsdom over alle mine meninger.

Netop derfor er den, set fra min næsetip, den værste af det alt sammen.

Religioner, som vi selv har lavet, er nemmere at leve med.

Dette kapitel handler om alt andet end kristendom, dvs. om hedenskab.

Mennesker er forskellige. En er computernørd, en anden er dygtig til fodbold, en tredje er butikstyv, en fjerde er professor i atomfysik, en femte er ikke for klog osv.

Når det gælder meningen med livet er der også mange forskelle.

Og dog ingen rigtig forskel. For ingen kan bevise, hvad meningen med det hele er.

Så her er vi for en gangs skyld alle sammen lige kloge eller lige dumme.

Derfor tror vi på alt muligt. Eller på ingenting.

Nogen tager uden videre den almindelige religion i deres kreds. De er muslimer, buddhister, jøder osv.

Og mange mener, at disse religioner dybest set er ens. Vi søger alle efter den samme gud; men ad forskellige veje. Ligesom når bjergbestigere kravler mod toppen fra alle sider på bjerget.

Og der er også noget ens i mange religioner, f.eks. at vi skal være gode og hjælpsomme.

Det er måske derfor, vi synes, de i grunden er ens.

Og det er de på en måde også. De er toppen af det, vi mennesker kan udtænke selv.

Andre bruger god, gammeldags overtro.
De tror helt alvorligt på stjerner og ånder.
Eller forandrer navn efter råd fra en nummerolog.
Og måske har de har levet før, sjældent som stuepige, men tit som grevinde i Frankrig.
Nogen leger med det og lapper film og websider om mystik, clairvoyance og ånder i sig som en spædkalv drikker mælk.

I andre tilfælde fanges folk af sære bevægelser og bliver hjernevasket.

Og oprørske og provokerende unge bliver satanister og ser op til rockstjerner, der elsker rå magt, egoisme, ondskab, vold, pervers sex og sort heksekunst.
Langt mere primitivt end den stammenejer, der fodrer en gud i et hult træ med firben, så guden ikke at går amok og ødelægger høsten. Han ønsker dog noget godt.

Andre går tilbage til troen på Odin og Thor.

De, der er klogere end alle andre, har dog hævet sig højt op over de mange religioner.
Religioner er noget vås.

Primitive menneskers falske drømme og forestillinger.

I virkeligheden er det kun elektriske og kemiske ting inde i deres hjerne.

Og når alle er blevet lige så kloge som os, vil religioner forsvinde som dug for solen.

Og så vil vi mennesker selv løse alle verdens problemer.

Snart kan vi lave en tænkende computer og en robot, der er som et menneske.

Og udviklingen vil få krig, sult og nød til at forsvinde og lægerne vil kunne holde os i live i 1000 år.

Det er så deres religion, som kaldes humanisme.

Det betyder, at mennesker er verdensmestre i klogskab og godhed – der er ingen anden gud end os selv. Og Paradis venter lige om hjørnet.

Enhver kan fortsætte med eksempler.

Vil du vide, hvad der i virkeligheden er din gud, skal du bare forestille dig, hvad du vil satse på som sidste livline, når alt håb er ude.

Nogen stoler kun på sig selv, de er deres egen gud. Selvgjort er velgjort.

Andre har deres psykolog, læge, lærer eller socialrådgiver som sidste livline.

Eller deres forældre eller venner. Andre igen har Hitler, Osama bin Laden eller en popstjerne som gud.

Nogen – især voksne - har Alm. Brand Banks pensionskasse og deres aktier som gud.

Eller økologisk mad og sund livsstil. Eller Allah eller Buddha.

En masse såkaldt kristendom er i virkeligheden af samme skuffe.

Vejet og fundet for let, når det virkelig gælder.

Nogle af alt dette lyder klogere end andet, noget lyder helt sindssygt.

Hvem har ret?

De fleste mener sig selv.

Jeg er nemlig klogere end de andre.

Men ingen kan 100 % sikkert finde ud af, hvad meningen med livet er.

Derfor er der stor usikkerhed, mange religioner og mange guder.

Og ingen af meningerne kan bevises.

Det er kun noget vi mener, tror, håber og føler.

Derfor er det logisk at mene, at der slet ikke er nogen mening med livet.

Kun det, der kan bevises, er sandt.

Det er videnskabens mening om meningen med livet.

Og den mening står stærkt – den er ikke til at skyde igennem.

Enhver er salig i sin tro?

2. Videnskabens mening om meningen med livet: Der er ingen mening.

Universet følger bare bestemte naturlove.

Det har ført til, at planeten Jorden for tiden eksisterer.

Her er livet opstået som en virus. Den formerer sig selv med små forskelle. Hele tiden overlever de, der bedst kan klare sig. Og gennem en lang proces er det foreløbigt endt med os menneskedyr.

På en anden planet med andre forhold ender det med noget helt andet, nemlig det, som er bedst egnet der.

Det er så det – der er ingen mening med det. [Der er ingenting, der er godt og ondt.](#)

Når jeg siger, at den kræft, der vil æde mig levende, er ond – så kan kræftcellerne lige så godt kalde lægen, der vil dræbe dem, for ond.

Både jeg og kræftcellerne er tilfældige resultater af naturlovene.

Derfor er jeg ikke god og kræften er ikke ond.

Og der er ingen gud undtagen som en betegnelse for det X, der endnu ikke kan forklares.

Og X er absolut ikke en gud, som har noget forhold til mig, et tilfældigt objekt i Universet.

En dag vil X måske blive afsløret af videnskaben og så er Gud endeligt aflivet.

Gud ske lov, fristes jeg til at sige.

Det hele er logisk og må derfor være sandt.

Men videnskaben har et svagt punkt – vi kan slet ikke vide, hvad der er sandt.

Alt, også et menneske, er programmeret og styret af naturlove.

Selv en videnskabsmand er naturlovenes slave.

Han er et søgeprogram, styret af naturlovenes styresystem i universets store computer.

Derfor ved han ikke, om han kan finde alle universets websteder og om han kan opfatte og behandle dem rigtigt.

Og hvordan indvirker hans eget program på det hele? En lille virus-fil kan jo forstyrre en masse.

Helt galt går det, når vi mennesker vil undersøge os selv.

Hvorfor vi er, som vi er. Og hvorfor vi gør, som vi gør.

Så går det helt i selvsving. Som hvis et robotsøgeprogram skal søge i sine egne filer.

Der er ingen garanti for, at vi er programmeret til at finde hoved og hale i os selv.

Det har store videnskabsmænd naturligtvis indset for længe: Vi er selv fanget af de naturlove, vi vil afsløre. Vi er selv en del af det univers, vi vil undersøge.

Hvis jeg kunne komme udenfor universets store computer, kunne jeg finde ud af det hele.

Og det er jo det samme som at være den Gud, som videnskaben ikke anerkender.

Alt det gør ikke videnskaben til løgn.

Videnskaben virker nemlig: Når jeg trykker på kontakten, tændes lyset.

Selv om mennesker kun er et søgeprogram, som bare kan aflæse det, vi er programmeret til, så virker programmet alligevel.

Vi kan læse NOGET, der giver mening. Og vi kan også læse så meget, at vi bliver klogere og kan opdage endnu mere. Men vi kommer aldrig udenfor universets store computer.

Videnskaben ser altså alting fra den eneste synsvinkel, vi kan se noget som helst fra, nemlig fra vores egen næsetip.

Videnskaben er virkeligheden, som den er for os. Vores virkelighed.

Og det kalder vi så virkeligheden. Hvad skulle vi ellers kalde det?

Men det er altså ikke sikkert, at det er VirkelighedEN – med stort V og EN til slut.

Religion og videnskab.

Videnskab er noget andet end religion.

Videnskaben er sandheden om HVORDAN virkeligheden/livet ”er”, det vil sige, hvordan det ser ud fra vores næsetip.

Religion er vores meninger om meningen med livet.

Religion forsøger at give svar på spørgsmålet HVORFOR vores virkelighed/liv ”er”. Det er for videnskaben et meningsløst spørgsmål – som der slet ikke er noget svar på, ud over det, vi selv digter.

Hvis der er et sandt svar på, hvorfor vi ”er”, vil det nemlig også kræve, at jeg kan komme udenfor universets store computer og derfra se meningen med det hele. Og det er igen det samme som at være den Gud, som videnskaben ikke anerkender.

Kristendom og videnskab.

Kristendommen er ENIG med videnskaben: Intet menneske kan selv finde svaret på, hvorfor vi lever – dvs. selv finde Gud.

Hvis jeg selv finder gud, så har videnskaben ret i, at det er en gud, der kun eksisterer i min fantasi.

Men kristendommen er UENIG med videnskaben i, at Gud ikke findes.

Gud findes. Han er udenfor universet og derfor udenfor rækkevidde.

Vi lever i tid og rum – Gud lever i evighed og uendelighed

Videnskaben er sand; men alligevel har Gud skabt det hele og har alting i sin hule hånd – vi kan bare ikke se det.

Ganske som Jesus for videnskaben er et menneske og for kristne OGSÅ Guds Søn, således er Universet for videnskaben styret af naturlove, for kristne OGSÅ styret af Gud.

Universet er både skabt af naturlovene OG skabt af Gud.

Begge dele på en gang. Selv om det er umuligt.

Der falder ikke en spurv til jorden, uden at det er Guds vilje.

Gud sidder udenfor det hele ved tasterne til universets store computer.

Men det kan videnskaben aldrig finde ud af.

Gud styrer, så det ser ud, som om det hele er styret af naturlove.

Så smart er Gud – han kan ikke afsløres.

Gud er usynlig, indtil han selv afslører sig for os.

Og hans gerninger er usynlige, indtil han selv giver os blik for det.

Er der ingenting, der er godt og ondt?

Du lagde mærke til den **blå sætning** ovenfor: **Der er ingenting, der er godt og ondt.**

Det er dybest set rigtigt, hvis videnskaben har ret i, at der ingen mening er med livet.

Ingen ved sine fulde fem vil dog skrive under på det.

Ikke engang en hardcore videnskabsmand.

Vi er alle sammen – også videnskabsmænd - mistænkelige overfor påstanden om, at der ingen mening er med livet.

Selv om det er det, videnskaben ”tvinger” os at mene.

Vi fornemmer alle sammen, at det er en stor løgn, at der ingen forskel er på godt og ondt.

Selv om vi ikke kan se gud, så kan vi alligevel alle sammen fornemme gud – fordi vi er skabt af Gud (hov, der sneg der sig en kristen sætning ind i videnskabsafsnittet).

Og nogen gange ved vi det næsten helt sikkert.

Når du får dit første barn, vil du opleve det som ubeskriveligt GODT.

Selv om det hele kan forklares videnskabeligt, vil du ”vide”, at du har fået en gave af gud.

Og hvis det samme barn som 12-årig bliver dræbt af en flugtbilist, vil du opleve det som ubeskriveligt ONDT. Selv om det hele kan forklares videnskabeligt, vil du forbande gud.

Videnskaben bortforklarer naturligvis ikke, at vi mennesker kender forskel på godt og ondt.

Men videnskaben ”undskylder” det ved at sige, at disse følelser er et resultat af den proces, der på planeten Jorden er endt med, at dyret menneske for tiden findes.

Mennesker har brug for disse følelser for at kunne overleve og derfor er de udviklet. Den kendsgerning, at vi kender til godt og ondt, benægtes altså ikke af videnskaben.

Derfor er den [blå sætning](#) på en måde unfair overfor videnskaben.

Undskyld videnskab.

På den anden side er den [blå sætning](#) fair nok.

Set med videnskabens store briller er ”godt og ondt” jo kun noget, som tilfældigvis eksisterer hos et tilfældigt menneskedyr på den tilfældige planet Jorden på nuværende tilfældige tidspunkt.

Gud er død og den bedst egnede overlever.

3. Angsten for meningen med livet.

Vores mange selvopfundne guder er som livliner alle sammen svage.

Hvis vi kommer ud, hvor isen ikke kan bære, viser det sig let, at der slet ikke er nogen livline – den var der kun i vores fantasi (kapitel 1).

Og videnskaben kan heller ikke bære os over livets tynde is. Når vi synker ned i det kolde vand, kan vi ikke rigtig nøjes med at sige: pyt med det, der er jo alligevel ingen mening med det hele (kapitel 2).

Jeg er allerinderst inde bange for tilværelsens tomhed og for, at livet dybest set er meningsløst.

Og angsten for livets meningsløshed er ikke til at holde ud – derfor afleder vi opmærksomheden.

Det gør vi ved at flygte fra os selv og vores dybe tanker, så vi ikke ”opdager”, at den er gal med meningen med livet.

Så jeg ikke gribes af angst for tilværelsens tomhed.

Den angst, som kommer snigende ind på mig uden ydre årsag.

Netop angst – ikke frygt. Frygten er til at forstå og komme over.

Frygt er, hvis jeg møder en bevæbnet røver. Angst kommer af sig selv – angst for det meningsløse liv.

Der er grundlæggende tre måder at flygte fra sin angst på. Og de er alle tre ret effektive. Mange lever, lige til de dør, uden at opdage, at de hele livet ikke har gjort andet end at flygte fra deres angst for livets meningsløshed.

1. flugtforsøg: at leve som flokdyr.

Den første måde at flygte på er at **lade være med at tænke i stedet for at finde en mening i det hele.**

Så lever man i lykkelig uvidenhed om, hvad det er at leve.

Den slags mennesker taler ikke – de snakker, de udsender lyde og intetsigende SMSer i en evig strøm.

Når en flok er sammen, minder de om papegøjer. Som de andre er, sådan skal jeg være – derfor skal der hele tiden rettes på fjerene.

Livet er ren overflade. Jeg går op i tøj, deodoranter og læbestifter, fester, mode, sladder osv.

Mit største problem er, hvor de andre i gruppen er og hvordan jeg kommer med der. Hvad de andre gør og mener, det mener og gør jeg også. Ingenting udover det er alvor for mig.

Jeg lever uden rigtig at gå op i det. Ja, jeg mærker ikke rigtigt, at jeg lever. Undtagen måske lidt, når jeg spiser, drikker, er på toilet, har sex, ved et uheld bliver forpustet eller slår mig.

Den slags folk er en slags dyr. De lever slet ikke, de eksisterer kun. Men de ved det ikke selv.

De er TTTTTer.

TTTTT = typisk, total, tåbelig, tomhjernnet teenager. Mange er TTTTTer hele deres liv.

Vil du straffe en TTTTTer, kan du ikke gøre det mere effektivt end ved at anbringe ham eller hende på en øde ø – uden mobil, computer og mp3-afspiller, uden noget som helst. Så er jeg kun sammen med mig selv og det er jo ikke til at holde ud.

NB. Der er ikke noget galt i lade være med at tænke – en gang imellem.

2. flugtforsøg: at opleve alting.

Den, der har gennemskuet den latterlige TTTTers tomme liv, kan forsøge en anden måde at flygte på, nemlig at **opleve livets muligheder i stedet for at finde en mening i det hele.**

Hele tiden nye oplevelser. Livet er en legeplads. Mig selv og de andre mennesker er mit legetøj.

Og mine omgivelser, ja hele verden er min scene. Samvittighed og ansvar er det rene vrøvl.

I sin primitive form: Lev stærkt, dø ung, væk opsigt ved begge dele. Jeg er verdens centrum – resten er jo udenom. Min krop, min mave, min pik/kusse og mine følelser er min gud.

Jeg lever for at tilfredsstille mig selv og tager for mig af retterne – fest, mad, vin, sprut, musik, sex, bjergbestigning på Mount Everest, narko osv. – mere og mere.

I sin mere forfinede form bliver det til at opleve alt det smukke og det skønne, musik, film, kunst, kultur, dybsindige samtaler osv. osv.

Jeg skifter livsstil, kæreste og venner som jeg skifter skjorte – for at prøve noget andet – for at prøve det samme igen er kedeligt.

Jeg søger nydelse, opmærksomhed, stimulation og pirring.

Og jeg spiller roller. Skiftevis vild/uregerlig og alvorlig/ansvarlig for at narre/forføre de andre og få deres reaktioner. Jeg er nemlig hævet over dem, jeg har gennemskuet dem og har en ironisk distance til alt.

Ind i mellem er jeg nok klar over, at mit liv er en løgn, et skuespil; at jeg ikke VIL være mig selv. Så bliver jeg indadvendt, fortvivlet, ked af det, led ved livet. Men så skubber jeg det væk og er igen udadvendt, interessant, mystisk, sjov og underholdende.

Når jeg bliver gammel, kan jeg så spørge mig selv: Fik du set det, du ville, fik du hørt din melodi?

Vi står overfor en typisk SSSSSer.

SSSSS = stemnings-svingende, sygelig selvoptaget superegoist. Mange er SSSSSer hele deres liv.

NB. Der er ikke noget galt i oplevelser, i at feste, have sex, stå på surfbræt, lytte til musik osv. Det, der er galt, er, at hele mit liv kun er en leg, en jagt på oplevelser.

3. flugtforsøg: at være et alvorligt menneske.

Den, der er blevet træt af den evige jagt på noget nyt, vælger en tredje måde at flygte på: **selv at ville finde mening i det hele.**

Nu vil jeg være voksen. Jeg vil være mit eget livs direktør – jeg VIL være mig selv, jeg vil træffe et valg i livet. Slut med at spille skuespil og bære masker. Nu skal det være alvor. Jeg vil finde og gøre det rigtige. Jeg vil leve ansvarligt, få en familie, tage mig af den hele livet og ikke være ligeglad med verden omkring mig.

Min tale skal være ja, ja og nej, nej – som jeg ærligt mener.

Jeg vil have noget at tro på – en mening om meningen med livet, en mening, som jeg tager alvorligt – kort sagt: en religion. Jeg vil have en gud – men jeg vil selv opfinde ham. Ofte er den slags folk kristne – men i virkeligheden tror de ikke på Gud. De tror på den gud, de har udtænkt og som hedder: meningen med mit liv er mine gerninger.

Nogen overdriver helt vildt alvoren og vil ændre hele verden med alle midler. De tror f.eks., at en bestemt politik er sand. Nazister og kommunister har politik som deres religion – derfor slår de deres modstandere ihjel, de står jo i vejen for sandheden.

Man kan også have demokrati som religion – og begynde at smide bomber i hovedet på folk, der ikke gider være demokratiske. Eller beskyttelse af dyr kan blive en religion, så man ender med at angribe hvalfangere.

Folk, der har en sådan religion, tager den alvorligt og vil måske dø for den. De har en stærk tro.

Og en stærk tro er ikke det samme som en sand tro. Eksempel: For nogen år siden valgte muslimske selvmordspiloter at flyve ind i to tårne i New York og dræbe 3000. Deres tro var stærk – men ikke nødvendigvis sand.

Mennesker med sådanne selvopfundne guder kan vi ikke lide.

Men i sin normale form har vi en typisk UUUUUer. UUUUU = usædvanlig unik og ualmindelig udmærket ung = en, der vil tage ansvaret for sit liv og sine handlinger. Mange når ikke at blive UUUUUer, selv om de bliver 100 år

NB. Der er godt at gøre sin pligt, at stemme på Venstre eller SF, at have sin egen mening, at lære om computer, at satse på at få familie, børn og et godt job. Det, der er galt, er, at jeg har gjort mine gerninger og mit eget liv til gud.

Stadier på livets vej.

I virkeligheden er de færreste rene TTTTter, SSSSSer eller UUUUUer. Vi er snart det ene, så mest det andet og så måske lidt af det hele. Men beskrivelsen af rejsen fra TTTTter til SSSSSer og videre til UUUUUer fortæller os noget om os selv og vores måde at håndtere angsten for meningen med livet.

Angst for livets meningsløshed er godt.

Men angsten er sund og vi skal ikke flygte ved at leve tankeløst som dyr eller ved at jage efter oplevelser eller ved selv at vælge en sandhed. Det er en måde at komme gennem livet på – hvis det virker.

Og det gør den for nogen hele livet eller i meget lang tid. Men heldigvis kan angsten for meningen med livet for alvor bryde igennem i mit liv – især ved store personlige begivenheder. Hvis jeg så opgiver at flygte endnu engang, opdager jeg måske den sande årsag til angsten: Det er slet ikke angsten for, at der ingen mening er med livet. Det er lige omvendt: Det er angsten for, at der måske alligevel findes en gud, der ikke er ligeglad.

Og det er godt. Så er jeg nemlig på vej til at blive et rigtigt menneske. Det er det samme som at blive mig selv, det jeg er. Jeg er på vej til at ”opdage”, at jeg er skabt af en gud, der står over mig selv. Og så begynder jeg måske at søge den gud, som jeg er skabt af og ikke selv kan bestemme over.

Og jo mere jeg søger, jo mere opdager jeg, at den gud kræver noget af mig: At jeg skal være god, at jeg skal gøre det rigtige.

Og jo mere jeg bliver mig selv, jo mere opdager jeg, at jeg gerne vil være god; men jeg kan ikke.

Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke – og det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg alligevel.

Kort sagt – jeg slår ikke til, jeg kommer til kort overfor guds krav.

Angsten forsvinder ikke. Den bliver værre. Det er nemlig ikke længere angst for tilværelsens meningsløshed; men angst for, at der måske er en gud, der stiller krav til mig. Og vel at mærke krav, som jeg ikke lever op til. Og det er farligt. Det kan nemlig gøre mig psykisk syg. Eller drive mig ud i stoffer og selvmordstanker. Det er det, der er sket med rockstjerner og mange andre, der har tænkt dybt.

Alt det er en nødvendig risiko for, at der kan komme noget rigtigt ud af det. At jeg opdager, hvad jeg er: et stakkels menneske, der kun kan råbe ”hjælp, Gud.”

Når jeg er kommet dertil, er jeg kommet til kristendommen.

Og så jeg opdager, at der slet ikke er noget problem.

Gud – og vel at mærke den sande og eneste Gud - elsker mig, selv om jeg er, som jeg er.

Gud skal jeg slet ikke være bange for. Han fjerner tværtimod angsten.

Så kan jeg leve et frit liv. Ikke uden bekymringer, tværtimod; men alligevel:

Ubekymret med stort U. For jeg er ikke mere angst – hverken for meningen med livet eller for Gud.

Jeg lever – TTTTterne, SSSSerne og UUUUerne er ”døde”. Og Jesus sagde: ”Lad de ”døde” begrave deres døde.”

Menneske først, herefter kristen.